

Arrest

nr. 85 569 van 2 augustus 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 juni 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 9 maart 2011 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 4 mei 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 14 oktober 2011 en op 10 februari 2012.

1.3. Op 13 april 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 16 april 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bezit de Afghaanse nationaliteit en bent afkomstig uit het dorp Lar Lewani, gelegen in het district Jaji in de provincie Paktia. U bent opgegroeid in de stad Kabul. Tijdens de burgeroorlog in het begin van de jaren negentig vluchtte u samen met uw familie naar Peshawar in Pakistan. Daar verbleef u ongeveer 10 jaar. In 2002 keerden jullie terug naar Afghanistan en vestigde u zich in Lar Lewani. Uw familie bezat tevens een huis en veel grond in de buurt van het dorp Qalai Jarnail in het district Chahar Asyab in de provincie Kabul. Na uw terugkeer uit Pakistan verbleef u afwisselend in Jaji en Chahar Asyab. Omdat u van uw familie het verwijt kreeg dat u een nietsnut was, begon u in 2008 te werken als tolk voor de Britse Royal Marines in Kabul. Na een tijdje hoorde u van uw familie dat de taliban hen hadden geadviseerd om u te doen ophouden met uw werk. U werkte nog twee à drie maanden en zette uiteindelijk uw activiteiten als tolk stop in januari 2010. Meteen daarna vestigde u zich permanent in Lar Lewani.

Daar begon u Engelse les te geven aan de kinderen van het dorp. Na enkele maanden kreeg u een brief waarin u werd gevraagd om u 's avonds aan te melden in de lokale moskee. Toen u daar aankwam werd u gevangen genomen door de taliban. Ze namen u mee naar een u onbekende locatie waar ze u ervan beschuldigden de kleine kinderen van het dorp te hersenspoelen en ze staken u met kleine messen. Eén van de taliban was een dorpsgenoot die u na vijf dagen hielp te ontsnappen. Tijdens uw vlucht hield u een wagen tegen die u naar Chahar Asyab bracht. U nam geld in het huis van uw familie en vluchtte naar Pakistan waar u tien dagen later het vliegtuig nam naar een u onbekend land. Op 9 maart 2011 kwam u aan in België waar u dezelfde dag nog asiel aanvraagde.

Na uw aankomst in België bent u gaan samenwonen met de Afghaanse weduwe Z.(...) M.(...) (CG 11/13107; OV 6.779.263), eveneens afkomstig uit Paktia, die u in België heeft leren kennen. Deze vrouw had al een kind uit een eerder huwelijk en is nu zwanger van uw kind. Jullie zijn van plan om te huwen van zodra jullie over verblijfsdocumenten beschikken. Uw familie is niet op de hoogte van deze relatie, maar bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u door uw familie te zullen worden gedood omdat u met haar een buitenechtelijke relatie heeft.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: de taskara's van u, uw broer en uw vader, het paspoort van uw vader, twee brieven van de taliban en uw medisch dossier uit België.

B. Motivering

U slaagde er niet in het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten, noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico op het lijden van ernstige schade te lopen zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er grote vraagtekens geplaatst kunnen worden bij uw bewering dat u Z.(...) M.(...), de vrouw waarmee u momenteel een relatie heeft, pas na uw aankomst in België hebt leren kennen (CGVS 1, p. 22 – 23). Uit jullie dossiers blijkt immers dat er een aantal opvallend overeenstemmende elementen in jullie relaas aanwezig zijn die bezwaarlijk als toeval kunnen worden beschouwd. Zo blijkt dat jullie allebei in België aankwamen op 9 maart 2011 en beiden diezelfde dag nog asiel aanvroegen. Vreemd genoeg zouden jullie allebei ook het vliegtuig in Karachi hebben genomen om via enkele tussenstops in België te belanden (CGVS 1, p. 20 - 21; CGVS 11/13107, verklaring DVZ vraag 35). Het wordt nog vreemder wanneer blijkt dat u dezelfde achternaam heeft als Z.(...) M.(...) en dat jullie beiden afkomstig zijn uit het dorp Lar Lewani in het district Jaji in Paktia (CGVS 11/13107, p. 2). Bovendien vestigde Z.(...) M.(...) zich al snel in het district Chahar Asyab, waar u zelf ook woonde toen u als tolk in Kabul werkte (CGVS 11/13107, p. 2). Bovendien bleek de voormalige echtgenoot van Z.(...) M.(...) net als u te werken als een tolk voor de buitenlandse troepen in Afghanistan (CGVS 11/13107, p. 7). Hieraan dient nog te worden toegevoegd dat 'Z.(...) M.(...)', de naam van de zestig à zeventig jaar oude schoonbroer van Z.(...) M.(...) die haar wilde verkopen aan de taliban, waarschijnlijk niet geheel toevallig ook de naam is van uw vader (CGVS 11/13107, p. 5).

Voorts dient te worden vastgesteld dat het voor een Afghaanse weduwe zoals Z.(...) M.(...), die beweert afkomstig te zijn uit een afgeschermd milieu waar strikte gedragscodes heersen voor mannen en vrouwen, erg opmerkelijk is dat zij luttele maanden na haar aankomst in België gaat samenwonen met een onbekende Afghaanse man. Uit jullie dossier blijkt voorts dat jullie na jullie aankomst in België exact hetzelfde parcours hebben afgelegd (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Aangezien de advocaat van Z.(...) M.(...) bovendien in het bezit bleek te zijn van een document waarin sprake is van een adresverandering waarop te lezen staat '...madame habite avec son mari rue Chavanes 27 Charleroi...' en u daar eveneens geregistreerd was, wordt het wel heel moeilijk voor het CGVS om nog te geloven dat de vrouw met wie u op dat adres samenwoonde niet uw echtgenote uit Afghanistan is. De advocaat van Z.(...) M.(...) liet het CGVS echter niet toe het stuk met de adresverandering en de vermelding dat zij op dat adres samenwoont met haar echtgenoot te kopiëren (CGVS 11/13107, p. 17). Hier komt nog bij dat Z.(...) M.(...) doorheen haar verklaringen

allerminst aannemelijk maakte dat haar echtgenoot overleden zou zijn (zie beslissing Z.(...) M.(...)). Alles wijst er dan ook op dat u samen met Z.(...) M.(...) naar België bent gekomen en dat zij – in tegenstelling tot wat u beweert – uw legitieme echtgenote is en dat u de vader bent van haar kind. Bijgevolg kan er dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw vrees door uw familie te worden gedood bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan omdat u een buitenechtelijke relatie zou hebben met Z.(...) M.(...), een asielmotief waarover u tijdens het eerste gehoor overigens met geen woord heeft gerept.

Voorts dient vastgesteld te worden dat u niet aannemelijk maakt te hebben gewerkt als tolk voor de Britse Royal Marines in Kabul. Zo legde u vooreerst geen enkel bewijs neer van uw beweerde tewerkstelling door de Royal Marines in Kabul. Bovendien kon u niet zeggen wie de leiding had over de militaire basis waar u tewerkgesteld was, noch hoeveel soldaten er gelegerd waren (CGVS 1, p. 10-11). Ook betreffende de divisies die er gelegerd waren en de rang van de soldaten die er werkten, kon u geen nadere informatie verschaffen (CGVS 1, p. 16). Gevraagd welke informatie u dan wel kon geven over de soldaten waarmee u werkte, kwam u niet verder dan te stellen dat het Britse of Engelse soldaten waren (CGVS 1, p. 16). Zelfs wanneer u gevraagd werd naar namen van soldaten die er werkten, antwoordde u op ontwijkende wijze door te stellen dat het niet uw taak was hun namen te kennen en ze hun echte namen toch niet gaven (CGVS 1, p. 10-11 en 16). Dat u ter zake geen concretere informatie kan verschaffen, zet de geloofwaardigheid van uw beweerde tewerkstelling door de Royal Marines in Kabul danig op de helling.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat ook aan uw recente verblijf (tot aan uw vertrek in de winter van 2010) in de provincies Paktia en Kabul, waar u uw beweerde activiteiten als tolk en leerkracht en de daaruit voortvloeiende vervolgingsfeiten situeert, geen geloof kan worden gehecht.

Zo bleek u bijzonder veel moeite te hebben om de kalender te hanteren die in Afghanistan wordt gebruikt. Gevraagd naar de zomermaanden in Afghanistan somde u mizan, aqrab en qaus op. U voegde eraan toe dat mizan en aqrab de heetste maanden van het jaar zijn net zoals juni en juli in België (CGVS 1, p. 3). De maanden die door u werden opgesomd zijn echter de maanden van de herfst. Deze maanden zijn ook beduidend koeler dan de Afghaanse zomermaanden saratan, assad en sambula. Even later verklaarde u dan weer Afghanistan te hebben verlaten aan het begin van de winter, vermoedelijk in de negende maand die u correct aanduidde als de maand qaus (CGVS 1, p. 21). Toen u ermee werd geconfronteerd dat u voordien had gezegd dat qaus in de zomer viel, paste u uw verklaring aan en zei u - verkeerdelijk - dat djédi de negende maand is (CGVS 1, p. 21).

Ook met de toepassing van de kalenderjaren in Afghanistan had u enige problemen. Toen u werd gevraagd in welk jaar Karzai de presidentsverkiezingen had gewonnen, antwoordde u spontaan dat dit in 2009 was gebeurd. Gevraagd in welk jaar dit gebeurde volgens de Afghaanse kalender, moest u vreemd genoeg lang nadenken en twijfelde u of deze verkiezingen in 1387 of 1388 hadden plaatsgevonden (CGVS 1, p. 12). Dit is des te opmerkelijker aangezien u aangaf van 2002 tot eind 2010 onafgebroken in Afghanistan te hebben gewoond. Toen u opmerkzaam werd gemaakt op het feit dat u de jaartallen blijkbaar vlotter kon hanteren wanneer u de westerse kalender gebruikte, antwoordde u dat dit kwam omdat u bij de Britse troepen had gewerkt en dat men daar de westerse kalender gebruikte (CGVS 1, p. 12). Toen u erop werd gewezen dat het als tolk toch ook uw taak was om datums te vertalen, gaf u toe dat u wel degelijk data van de ene kalender naar de andere omzette (CGVS 2, p. 16); wat dan weer in strijd is met uw eerdere verklaring dat u niet goed was opgeleid om datums te kennen (CGVS 2, p. 16). U haalde verder ook geheugenproblemen aan om uw moeilijkheden bij het hanteren van de Afghaanse kalender te verantwoorden. Deze door u aangehaalde geheugenproblemen worden echter niet ondersteund door een medisch attest zodat zij niet als afdoende verklaring voor uw moeilijkheden bij het hanteren van de Afghaanse kalender kunnen worden aanvaard. Uw gebrekkige kennis ter zake doet in casu verdere twijfels rijzen bij uw beweerde tewerkstelling als tolk voor de buitenlandse troepen en uw bewering les te hebben gegeven aan Afghaanse kinderen. Dat u telkens met nieuwe verklaringen op de proppen kwam om uw onkunde bij het hanteren van de Afghaanse kalender te duiden, doet bovendien afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid. Overigens kon u ook het huidige jaartal volgens de Afghaanse kalender niet met zekerheid meedelen (CGVS 1, p. 21).

Voorts was ook uw kennis over de verkiezingen die plaatsvonden tijdens de laatste jaren van uw verblijf in Afghanistan heel beperkt en legde u hieromtrent verschillende tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor dat er in 2009 presidentsverkiezingen werden gehouden. U ging toen zelf niet stemmen maar uw vader zou toen gestemd hebben in het districthuis van Chahar Asyab (CGVS 1, p. 13). Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt echter dat er in 2009 twaalf kiesbureaus waren in het district Chahar Asyab, maar dat geen enkel van hen zich in het districthuis van Chahar Asyab bevond. U verklaarde dat er na deze verkiezingen geen andere verkiezingen meer werden gehouden (CGVS 1, p. 13).

Toen u tijdens het tweede gehoor opnieuw werd gevraagd welke de laatste verkiezingen waren die plaatsvonden voor uw vertrek uit Afghanistan, antwoordde u andermaal dat dit de

presidentsverkiezing van Karzai was. Ditmaal situeerde u die verkiezing echter in het jaar 2010. Toen u werd gevraagd wanneer de laatste parlementsverkiezingen hadden plaatsgevonden, antwoordde u plots dat dit de laatste verkiezingen waren voor uw vertrek en dat ze in 2010 werden georganiseerd. Toen u werd gevraagd of de parlements- en de presidentsverkiezingen in hetzelfde jaar hadden plaatsgevonden, antwoordde u dat u dit niet precies meer wist. U verklaarde wel dat de parlementsverkiezingen zich ongeveer vijf of zes maanden voor uw vertrek uit Afghanistan hadden voltrokken en dat u toen in Chahar Asyab verbleef (CGVS 2, p. 8 – 9). Toen u erop werd gewezen dat u voordien steeds had verklaard het laatste jaar voor uw vertrek in Lar Lewani te hebben doorgebracht, zei u dat u een fout antwoord had gegeven en dat u tijdens de parlementsverkiezingen inderdaad in het district Jaji verbleef (CGVS 2, p. 9). Gevraagd naar de plaats waar de mensen uit uw dorp toen gingen stemmen, antwoordde u dat u zich dit niet goed kon herinneren maar dat veel mensen naar Chamrai, gelegen naast het districtcentrum Ali Khel, gingen. Meteen daarna bedacht u zich en verklaarde u dat enkel de ouderen die hun dorp of stam vertegenwoordigden gingen stemmen en dat de mensen thuisbleven. U wist niet of er nog andere plaatsen waren in uw regio waar mensen konden stemmen. Toen u werd gevraagd of u zeker wist dat er tijdens de parlementsverkiezingen in Chamrai kon worden gestemd, gaf u toe dat dit niet het geval was en u dit enkel gokte (CGVS 2, p. 10). Het is hoogst onaannemelijk dat een hoogopgeleide Afghaan die de laatste tien jaar in Afghanistan heeft gewoond slechts in staat is om zich in dergelijke incoherente bewoordingen uit te laten over de verkiezingen die zich in zijn land hebben voorgedaan. Uw vage en tegenstrijdige verklaringen ter zake zorgen er dan ook voor dat de geloofwaardigheid van uw recent verblijf in Afghanistan stevig op de helling komt te staan. Ook uw geografische kennis van de regio's waar u de laatste tien jaar hebt doorgebracht is overigens bijzonder beperkt. Zo bleek u niet te weten dat Kabul een provincie is die in verschillende districten is opgedeeld (CGVS 1, p. 11). Van Chahar Asyab – een district in de provincie Kabul – kon u enkel vertellen dat het een plaats is net buiten de stad Kabul. Gevraagd of het een dorp, een stad of een district was, antwoordde u ontwijkend en zei u enkel dat er in die buurt kleine regio's waren zoals Chahar Asyab en Chehl Dukhtaran (CGVS 1, p. 5). Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal bleek die laatste plaats een dorp te zijn dat gelegen is in het district Chahar Asyab. Toen u werd gevraagd welke provincies er rond Kabul liggen somde u achtereenvolgens Chahar Asyab, Khair Khana, Pul e Charkhi, Jabalussaraj, Maydan Wardak, Logar en Pansher op. Uit voornoemde info blijkt echter dat enkel Maydan Wardak en Logar effectief provincies zijn die aan de provincie Kabul grenzen. Khair Khana en Pul e Charkhi zijn wijken die in het district Kabul liggen en zoals eerder vermeld is Chahar Asyab een district in de provincie Kabul. U bevestigde expliciet dat al deze gebieden provincies zijn, enkel van Jabalussaraj meldde u dat het de naam is van een kleine stad (CGVS 1, p. 12). Overigens is ook Pansher een provincie, maar dit gebied grenst nergens aan Kabul. Uw gebrekkige kennis over provincies en districten bleek verder toen u verklaarde dat onder meer Paktika en Paktia districten zijn in de provincie Paktia waar u vandaan komt (CGVS 1, p. 17). Uit bovenvernoemde info blijkt echter dat Paktia en Paktika slechts gekend zijn als provincies en er geen enkel district is dat hun naam draagt. Gevraagd naar de provincies rond Paktia antwoordde u dan weer dat onder meer Gardez een provincie is die aan Paktia grenst. Gardez is echter de hoofdplaats van het gelijknamige district en tevens de provinciehoofdstad van Paktia. Gezien het belang van provincies en districten in de Afghaanse samenleving kan uw gebrekkige kennis van de geografie van uw regio moeilijk in overeenstemming worden gebracht met die van een persoon die daar de voorbije tien jaar heeft gewoond. Bovendien is het hoogst onaannemelijk dat iemand die zich naar eigen zeggen voortdurend verplaatste tussen Chahar Asyab en Jaji (CGVS 1, p. 5 – 7) een dergelijke slechte kennis bezit van de gebieden die hij voortdurend doorkruiste.

Voorts is ook uw kennis van de situatie in uw beweerde regio van herkomst bijzonder beperkt. Hoewel u veelvuldig voor een langere periode in het incidentrijke district Jaji verbleef, kunt u zich slechts twee incidenten voor de geest halen waarbij de taliban in 2010 een aanval lanceerde nabij Alikhel, de hoofdplaats van het district. U kunt echter niet vertellen wat er toen gebeurd is en weet evenmin wie of wat toen werd aangevallen door de taliban omdat u bang was en nauwelijks uit uw huis durfde te komen (CGVS 2, p. 11 – 12). Dit is echter in tegenspraak met uw verklaring dat u reeds twee weken na uw aankomst in Lar Lewani in 2010 in het openbaar Engelse les begon te geven aan de kinderen van het dorp en dit tot aan uw ontvoering door de taliban (CGVS 2, p. 13 – 14). Gevraagd naar de talibancommandanten die achter deze aanvallen in Alikhel zaten, verklaarde u dat de taliban heel veel commandanten heeft. Toen u werd gevraagd welke commandanten van de taliban de belangrijkste zijn in uw regio, moest u toegeven dat u geen enkele talibancommandant kent (CGVS 2, p. 12). Vreemd genoeg opperde u tijdens het eerste gehoor nog dat mullah Good, mullah Meshar en mullah Mast Malang actief waren bij de taliban in Jaji (CGVS 1, p. 22). Dat u tijdens het tweede gehoor expliciet toegaf geen enkele lokale talibancommandant te kennen, wijst er op dat u tijdens het eerste gehoor lukraak enkele namen hebt opgesomd.

Bovendien wist u niet dat er zich in 2007 en 2010 Pakistaanse vluchtelingen in uw district Jaji vestigden die op de vlucht waren voor respectievelijk het Pakistaans-Afghaanse grensconflict en sektarisch geweld in Pakistan. Gevraagd of er de laatste jaren vluchtelingen aanwezig waren in uw regio, antwoordde u dat er geen vluchtelingen waren maar dat de Kuch's, een nomadische bevolkingsgroep, af en toe naar uw regio kwamen (CGVS 2, p. 14 – 15). U gaf aan gehoord te hebben over gevechten tussen het Pakistaanse en Afghaanse leger, maar situeerde deze gevechten in 2009. Uzelf zou tijdens die gevechten in Chahar Asyab hebben verbleven (CGVS 2, p. 15).

Gezien voorgaande opmerkingen dient te worden vastgesteld dat aan uw bewering dat u sinds 2002 afwisselend in de districten Chahar Asyab en Jaji woonachtig bent geweest, geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze instanties onmogelijk om een correct inzicht te krijgen over uw leefsituatie of herkomst, uw eventuele problemen en uw eventuele nood aan bescherming.

De vaststelling dat u niet recent uit Qalai Jarnail en Lar Lewani, Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontfangen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hierin gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

De door u neergelegde documenten zijn niet in staat bovenvermelde vaststellingen te wijzigen. Aangaande uw taskara en de twee dreigbrieven van de Taliban dient te worden opgemerkt dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat er bijzonder veel valse Afghaanse (identiteits)documenten in omloop zijn en dat deze documenten slechts een zeer beperkte waarde hebben bij het vaststellen van de identiteit en herkomst van de asielzoeker. Bovendien kunnen dergelijke documenten uw asielrelaas slechts ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval bleek. Daarbij dient nog te worden opgemerkt dat u verklaarde uw taskara ongeveer anderhalf

jaar voor uw vertrek uit Afghanistan te hebben ontvangen. Nochtans bleek uw taskara te zijn afgeleverd op 15 saratan 1389 (6 juli 2010) en verklaarde u in februari 2011 Afghanistan te hebben verlaten. Bovendien verklaarde u dat uw taskara niet in de zomer werd afgeleverd, terwijl uit de datering van dit document het tegendeel blijkt (CGVS 2, p. 3). Tot slot dient er ook nog op gewezen te worden dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk verklaarde nooit een taskara te hebben gehad (zie verklaring DVZ dd. 04/05/2011, vraag 21). Het paspoort van uw vader en de taskara's van uw vader en uw broer zijn evenmin bij machte de beoordeling van het CGVS te wijzigen daar ze geen betrekking hebben op uw vluchtmotieven, noch op uw beweerd recent verblijf in Afghanistan. Wat betreft de Belgische medische attesten moet worden gesteld dat deze op zich geen sluitend bewijs zijn voor de feiten en/of omstandigheden die aan de basis zouden liggen van de erin vermelde verwondingen en psychische problemen, meer bepaald slapeloosheid en angstaanvallen. De arts doet immers vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de medische problemen, hij kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen die er aan de basis van liggen.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept werd in bijlage aan het administratief dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker aan dat de motieven die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing, gelet op de elementen van het administratief dossier, niet deugdelijk zijn, gezien zij feitelijk onjuist zijn en falen naar recht en, dienvolgens de bestreden beslissing niet kunnen dragen. Verder blijkt volgens verzoeker uit de motivering van de bestreden beslissing dat deze beslissing niet zorgvuldig werd voorbereid. Voorts onderneemt verzoeker een poging om de verschillende weigeringsmotieven te ontkrachten.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dient te onderzoeken of er in hoofde van de kandidaat-vluchteling een gegronde vrees voor vervolging bestaat en dat uit zijn relaas blijkt dat hij ernstige problemen had met de Taliban als gevolg van zijn werk als tolk en als leraar Engels. Hij herhaalt deze verklaring met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus en besluit dat hij niet kan instemmen met de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus gezien hij wel degelijk voldoet aan de criteria.

Er worden geen nieuwe stukken aan het verzoekschrift toegevoegd.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) grote vraagtekens kunnen worden geplaatst bij zijn bewering dat hij Z. M., de vrouw waarmee hij momenteel een relatie heeft, pas na zijn aankomst in België heeft leren kennen en alles erop wijst dat hij samen met Z. M. naar België is gekomen en dat zij, in tegenstelling tot wat hij beweert, zijn legitieme echtgenote is en dat hij de vader is van haar kind, zoals omstandig wordt toegelicht, zodat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan zijn vrees door zijn familie te worden gedood bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan omdat hij een buitenechtelijke relatie zou hebben met Z. M., (ii) hij niet aannemelijk maakt te hebben gewerkt als tolk voor de Britse Royal Marines in Kabul daar hij hiervan geen enkel bewijs neerlegt en hij bovendien ter zake geen concrete informatie kan verschaffen, (iii) ook aan zijn recente verblijf in de provincies Paktia en Kabul, waar hij zijn beweerde activiteiten als tolk en leerkracht en de daaruit voortvloeiende vervolgingsfeiten situeert, geen geloof kan worden gehecht daar hij bijzonder veel moeite blijkt te hebben om de kalender te hanteren die in Afghanistan wordt gebruikt en hij de jaartallen vlotter kan hanteren wanneer hij de westerse kalender gebruikt, zijn kennis over de verkiezingen die plaatsvonden tijdens de laatste jaren van zijn verblijf in Afghanistan heel beperkt is en hij hieromtrent verschillende tegenstrijdige en met de informatie gevoegd aan het administratief dossier

verklaringen strijdige aflegt en zijn geografische kennis van de regio's waar hij de laatste tien jaar heeft doorgebracht bijzonder beperkt is, alsook zijn kennis van de situatie in zijn beweerde regio van herkomst, (iv) hij het de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, door het afleggen van bedrieglijke verklaringen omtrent zijn verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor zijn komst naar België, onmogelijk heeft gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van zijn asielrelaas en vluchtmotieven en zijn verklaringen niet toelaten om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van zijn werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in zijn hoofde of van zijn verblijfssituatie of regio van herkomst en (v) de door hem neergelegde documenten bovenstaande vaststellingen niet kunnen wijzigen, zoals uitvoerig wordt uiteengezet.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 13 april 2012, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het eerste middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Verzoeker voert aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte stelt dat hij in werkelijkheid de echtgenoot van Z. M. zou zijn. Hij bevestigt dat zowel hijzelf als Z. M. uit het dorp Lar Lewani in het district Jaji in de provincie Paktia afkomstig zijn en dat hun levensloop op een aantal punten parallel verloopt. Dit is volgens verzoeker te verklaren door het feit dat zij uit dezelfde kleine besloten gemeenschap uit Afghanistan afkomstig zijn. Vanwege de in Afghanistan ondervonden moeilijkheden besloten hij en Z. M. samen het land te ontvluchten, aldus verzoeker. Het is de Raad niet duidelijk wat verzoeker wenst aan te tonen met deze verklaringen, die in schril contrast staan met zijn eerdere bewering als zou hij Z. M. pas na zijn aankomst in België hebben leren kennen (administratief dossier, stuk 7, p. 22-23). De argumentatie in het verzoekschrift ondersteunt dan ook eerder de in de bestreden beslissing geuite vermoedens van de commissaris-generaal en ondermijnt eens te meer verzoekers algehele geloofwaardigheid. De motieven van de bestreden beslissing in dit verband laten naar het oordeel van de Raad overigens weinig marge voor andere mogelijke interpretaties. Zoals omstandig en gedetailleerd wordt toegelicht, zijn er in het relaas van verzoeker en zijn partner Z. M. immers dermate veel overeenstemmende elementen aanwezig dat deze bezwaarlijk nog als louter toeval kunnen worden beschouwd.

Waar in voorliggend verzoekschrift wordt opgeworpen dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet beschikt over een kopie van het document waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen en waarin zou worden bevestigd dat verzoeker en zijn huidige partner wel degelijk reeds gehuwd zouden zijn alsook zouden samenwonen op hetzelfde adres in België, waardoor het Commissariaat-generaal de exacte inhoud van dit document niet kent en er dan ook niet kan op steunen, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker niet de minste poging onderneemt om het bestaan van dit document te ontkennen. Integendeel wordt het bestaan ervan uitdrukkelijk bevestigd waar in het verzoekschrift wordt gesteld *“Dat verzoeker een document zou hebben waaruit blijkt dat hij gehuwd zou zijn met Z.(...) M.(...) en niet wou neerleggen op het CGVS werd hem aangeraden door zijn voormalig raadsman.”* De Raad benadrukt dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij zijn volledige medewerking verleent teneinde de bevoegde instanties toe te laten een zo volledig mogelijk

onderzoek naar de gegrondheid van het asielrelaas te voeren en zich een zo goed mogelijk beeld te vormen van de eventueel daaruit voortvloeiende nood aan bescherming. Van verzoeker wordt dan ook verwacht dat hij de documenten die van belang kunnen zijn voor een correcte beoordeling van zijn asielaanvraag neerlegt. Dat de advocaat van verzoekers partner ten tijde van haar gehoor op het Commissariaat-generaal weigerde het stuk in kwestie of een kopie ervan neer te leggen en verzoeker ook thans nalaat een kopie van het betrokken document neer te leggen, wijst op een manifest gebrek aan medewerking en zet zijn algehele geloofwaardigheid verder op de helling.

In de mate verzoeker nog aanvoert dat, aangezien hij en Z. M. elkaar reeds geruime tijd kennen en zij in België verblijven waar andere sociale gedragscodes gelden, zij er geen probleem mee hebben om in dezelfde woning te verblijven, temeer deze aan hen werd toegewezen door de bevoegde sociale diensten in België, slaagt hij er niet in het minst in te overtuigen en de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing, welke steun vinden in het administratief dossier, in een ander daglicht te plaatsen. Dat hen door de bevoegde sociale diensten eenzelfde woning werd toegewezen, wijst er daarentegen eerder op dat zij zich ten aanzien van deze diensten als echtgenoten hebben gepresenteerd. In acht genomen de in de bestreden beslissingen opgenomen vaststellingen en overwegingen, welke in voorliggend verzoekschrift niet op dienstige wijze worden ontkracht zoals blijkt uit wat voorafgaat, oordeelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering als zou hij zijn huidige partner pas na zijn aankomst in België hebben leren kennen en treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze oordeelt dat integendeel alles erop wijst dat verzoeker samen met Z. M. naar België is gekomen en dat zij, in tegenstelling tot wat hij beweert, zijn legitieme echtgenote is en dat hij de vader is van haar kind, zodat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan zijn vrees door zijn familie te worden gedood bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan omdat hij een buitenechtelijke relatie zou hebben met Z. M..

2.5. Waar in de bestreden beslissing zijn tewerkstelling als tolk voor de Britse Royal Marines in Kabul in twijfel wordt getrokken, voert verzoeker aan dat het hem als tolk niet toegestaan was te informeren naar de namen van de militairen en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uit zijn onwetendheid dienaangaande niet kan afleiden dat hij nooit werkzaam was als tolk. Een dergelijke argumentatie vermag geenszins een verschoning te vormen voor het totale gebrek aan kennis dat in hoofde van verzoeker werd vastgesteld, noch voor het feit dat verzoeker niet het minste begin van bewijs bijbrengt van zijn vermeende tewerkstelling. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker niet alleen wordt verweten geen namen van soldaten te kunnen noemen doch hij nagenoeg geen concrete informatie kan verschaffen over de militaire basis waar hij tewerkgesteld zou zijn geweest, noch over de soldaten die er werkten: *“Bovendien kon u niet zeggen wie de leiding had over de militaire basis waar u tewerkgesteld was, noch hoeveel soldaten er gelegerd waren (CGVS 1, p. 10-11). Ook betreffende de divisies die er gelegerd waren en de rang van de soldaten die er werkten, kon u geen nadere informatie verschaffen (CGVS 1, p. 16). Gevraagd welke informatie u dan wel kon geven over de soldaten waarmee u werkte, kwam u niet verder dan te stellen dat het Britse of Engelse soldaten waren (CGVS 1, p. 16).”*. Deze vaststellingen worden in voorliggend verzoekschrift niet betwist laat staan ontkracht zodat ze onverminderd staande blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.6. Voorts kan de argumentatie in voorliggend verzoekschrift dat van verzoeker niet kan worden verwacht dat hij alle gestelde vragen betreffende zijn regio van herkomst kan beantwoorden en dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorbij gaat aan het gegeven dat verzoeker ongeveer tien jaar, tot 2002, in Pakistan heeft gewoond en hij sinds zijn verblijf in Afghanistan afwisselend verbleef in de districten Chahar Asyab en Jaji, bezwaarlijk worden aanvaard als afdoende verschoning voor het in de bestreden beslissing in hoofde van verzoeker vastgestelde gebrek aan kennis. Dat verzoeker van 1992 tot 2002 in Pakistan zou hebben gewoond doet immers niet af aan het feit dat verzoeker uitdrukkelijk aangaf gedurende de negen jaren voor zijn komst naar België onafgebroken in Afghanistan te hebben verbleven. Dienvolgens kan redelijkerwijs van hem worden verwacht dat hij de Afghaanse kalender zou kunnen hanteren, temeer hij verklaarde dat hij als tolk data van de ene kalender naar de andere omzette (administratief dossier, stuk 3, p. 16), dat hij toelichting zou kunnen geven bij de verkiezingen die plaatsvonden tijdens de laatste jaren van zijn verblijf in Afghanistan en dat hij correcte verklaringen zou kunnen afleggen over de regio's waar hij van 2002 tot eind 2010 heeft verbleven, alsook over de situatie in zijn beweerde regio van herkomst, quod non in casu. Ook het verweer dat het niet meedelen van bepaalde details/anekdotes tijdens het gehoor te wijten was aan stress, ingebakken wantrouwen ten aanzien van de overheid en de opgelopen trauma's in het land van herkomst, kan de in de bestreden beslissing vastgestelde gebrekkige kennis in hoofde

van verzoeker niet toedekken. De Raad benadrukt te dezen dat elke asielzoeker onder een zekere spanning staat wegens de ervaringen die hij of zij heeft meegemaakt, maar toch kan van hem worden verwacht dat de essentie van het asielrelaas op een coherente en geloofwaardige wijze wordt uiteengezet en dat hij kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen in verband met zijn beweerd regio van herkomst. Elk gehoorgesprek brengt overigens stress en emoties met zich mee en de interviewer houdt hiermee rekening, maar in casu is er geen gegeven voorhanden dat stress, emoties of trauma verzoeker zouden verhinderd hebben de waarheid te vertellen en correcte en geloofwaardige verklaringen af te leggen. De vastgestelde onwetendheden betreffen daarenboven geenszins details noch anekdotes doch wel aspecten van verzoekers directe en persoonlijke leefwereld. De Raad wijst er verder op dat een asielaanvraag op zich al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen impliceert in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoeker (kunnen) bieden. Er kan overigens niet worden ingezien op welke wijze manifest foutieve verklaringen zouden kunnen worden verklaard door een beweerd gebrek aan vertrouwen. Tot slot vindt ook verzoekers bewering als zou hij tijdens het gehoor een verwarde indruk hebben gemaakt, geen steun in het administratief dossier. Uit de lezing van de gehoorverslagen blijkt daarentegen dat verzoeker in staat was om zeer duidelijke en gedetailleerde verklaringen af te leggen. Daar verzoeker aldus geen valabele reden aanbrengt voor het niet afleggen van volwaardige verklaringen aangaande zijn beweerd regio van herkomst, blijven de in de bestreden beslissing vastgestelde onwetendheden, tegenstrijdigheden en omissies onverkort overeind.

2.7. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor het overige in wezen beperkt tot het herhalen van zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen en het bekritisieren en tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet ontkracht en een beweerd vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt. Tegen de concrete motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten wordt in voorliggend verzoekschrift niet het minste verweer gevoerd zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vervolgingsfeiten.

2.8. Zo verzoeker erop wijst dat het de taak is van de asielinstantie om zijn vrees te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt en dat hij het origineel van zijn taskara heeft neergelegd zodat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn asielaanvraag dient te beoordelen ten aanzien van Afghanistan, hetgeen in casu niet het geval is daar de bestreden beslissing geen antwoord geeft op de door hem aangebrachte asielmotieven, kan de Raad slechts vaststellen dat een dergelijke ongefundeerde bewering in het licht van de concrete en omstandige motivering van de bestreden beslissing niet kan worden weerhouden. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op uitvoerige wijze uiteenzet waarom geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vrees door zijn familie te worden gedood omdat hij een buitenechtelijke relatie zou hebben, noch aan zijn bewering te hebben gewerkt als tolk voor de Britse Royal Marines in Kabul. Daarnaast wordt uitgebreid toegelicht waarom ook aan zijn recente verblijf in de provincies Paktia en Kabul, waar hij zijn beweerd activiteiten als tolk en leerkracht en de daaruit voortvloeiende vervolgingsfeiten situeert, geen geloof kan worden gehecht. Dat verzoeker zijn originele taskara heeft voorgelegd doet geen afbreuk aan deze pertinente en draagkrachtige motieven die steun vinden in het administratief dossier. Immers, zo dit document al authentiek zou zijn, bevat het slechts aanwijzingen over verzoekers identiteit, nationaliteit en geboorteplaats doch biedt het geen enkele indicatie over zijn werkelijke verblijfplaats en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor zijn komst naar België.

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat de commissaris-generaal dient te onderzoeken of er in hoofde van de kandidaat-vluchteling een gegronde vrees voor vervolging bestaat en uit zijn feitenrelaas blijkt dat hij een gegronde vrees tot vervolging heeft, benadrukt de Raad dat dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust en dat zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, hij moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en

tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204), wat in casu niet het geval is. Zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.9. Het is de taak van de verzoeker om zijn vraag om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn verzoek om subsidiaire bescherming beroept op dezelfde elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas. Naar aanleiding van het onderzoek van het eerste middel werd reeds vastgesteld dat het feitenrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is. Bijgevolg kan verzoeker zich niet langer baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat de overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, in de eerste plaats dient na te gaan of degene zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit het land dat hij beweert te zijn ontvlucht. Het is niet onredelijk dat die overheid – zelfs wanneer de asielzoeker een document voorlegt waaruit zijn herkomst blijkt, zoals in casu een taskara – tracht zijn kennis over de beweerde streek van herkomst te toetsen. Mede gelet op verzoekers profiel, mocht de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uit het in de bestreden beslissing aangetoonde gebrek aan kennis in hoofde van verzoeker, in alle redelijkheid afleiden dat hij niet het bewijs levert van zijn beweerde afkomst. Daar geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden verblijf in Afghanistan gedurende de laatste jaren voor zijn komst naar België, kan tevens besloten worden tot de ongeloofwaardigheid van de concrete vervolgingsfeiten die hij gedurende de laatste jaren in dit land beweert te hebben ondervonden. Immers, indien de asielzoeker verklaringen aflegt waaruit geconcludeerd moet worden dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn van de plaats/regio/land die hij voorhoudt te zijn ontvlucht, maakt hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk. De Raad herhaalt in dit verband dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing, vertelde verzoeker niet de waarheid over zijn werkelijke verblijfplaats(en) voor zijn vertrek naar België in weersprek van de plicht tot medewerking die op hem rust. Verzoeker draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van onjuiste verklaringen tijdens het gehoor. Door zijn gebrekkige medewerking en zelfs tegenwerking op dit punt, verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoeker voor zijn aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn werkelijke streek van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoeker de bron van zijn vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maakt verzoeker bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die hij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade die hij mogelijk zou lopen.

2.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot

tweemaal toe uitvoerig werd gehoord. Tijdens deze interviews kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.11. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.12. Waar verzoeker in fine vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS